

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети януари
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Д. Чолаков

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разгледа докладваното от Георги Д. Чолаков Търговско дело №
20221800900174 по описа за 2022 година

Г.Ф. е предявил срещу Й. Г. Й. от гр. С., жк „Възраждане“, бл. 11, вх. А, ет. 3, ап.8, с
ЕГН *****, иск с правно основание чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б.,а“ от КЗ –
за заплащане на сумата от 79 200 лева, съставляващи изплатено от ищеца на Б. Г. С. по щета
№ 210367/10.11.2017 год. на Г.Ф. обезщетение за претърпени неимуществени вреди
вследствие на ПТП, настъпило на 04.06.2015 год. на кръстовището между бул. „Искър“ и ул.
„Софроний Врачански“ в гр. С., причинено по вина на ответника при управление на МПС –
лек автомобил марка „Форд“, модел „Ескорт“, с ДК № СО 7261 АК, без сключена
задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със
законната лихва върху сумата, считано от предявяване на иска, 29.09.2022 год., до
окончателното й заплащане.

Претендират се и направените по делото разноски и присъждане на възнаграждение
по реда на чл.78, ал.8 от ГПК.

С исковата молба се твърди, че вследствие на ПТП, настъпило на 04.06.2015 год. в гр.
С., причинено по вина на ответника при управление на МПС – лек автомобил марка „Форд“,
модел „Ескорт“, с ДК № СО 7261 АК, без сключена задължителна застраховка „Гражданска
отговорност“ на автомобилистите, са били причинени телесни увреждания на участник в
ПТП – Б. Г. С. с ЕГН *****. Сочи се, че на 04.06.2015 год., на кръстовището между
бул. „Искър“ и ул. „Софроний Врачански“ в посока от к.к. Боровец към центъра на гр. С.
срещу магазин „Била“ при суха асфалтова настилка и отлична видимост един зад друг се
движили трима мотоциклетисти. По същото време в насрещната лента по бул. „Искър“ се

движил лек автомобил марка „Форд“, модел „Ескорт“, с ДК № СО 7261 АК, управляван от Й. Г. Й., който предприел маневра „завой наляво“ и навлязъл в насрещната пътна лента по бул. „Искър“. В същото време срещу него се движил първият от мотоциклетистите – Б. С.. За да избегне удар с автомобила, С. задействал спирачките на мотоциклета, но последвал удар в предното колело на автомобила. От удара С. излетял от мотоциклета, ударил се в автомобила и паднал на земята, а единият му крак останал затиснат от мотоциклета.

Твърди се, че с влязла в сила на 07.01.2019 год. присъда № 62/22.12.2016 год. на РС – С. по НОХД № 81/2016 год. Й. Г. Й. бил признат за виновен в извършване на описаното деяние, съставляващо престъпление по чл.343, ал.1, б.,б“, предл.1-во във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

Твърди се, че по образуваната щета № 210367/10.11.2017 год. на Г.Ф. ищецът на осн. чл.557, ал.1, т.2, б.,а“ от КЗ определил и заплатил с преводно нареждане от 30.11.2017 год. на пострадалия при горното ПТП обезщетение за неимуществени вреди в размер на 79 200 лева, които претендира от деликвента на осн. чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б.,а“ от КЗ.

Преписи от исковата молба и приложенията към нея са връчени на 14.10.2022 год. ответника с указанията по чл.131 от ГПК, като в срока за отговор същият с молба вх. № 7368/25.10.2021 год. по описа на СОС е искал предоставяне на правна помощ, изразяваща се в процесуално представителство по делото. Такава му е била предоставена на осн. чл.95, ал.2 от ГПК във вр. с чл.23, ал.3 във чл.21, т.3 и чл.24, т.3 от ЗПП с определение от 06.12.2022 год.

С уведомително писмо от 09.12.2022 год. САК е уведомил съда, че е определил адв. В. П. Я. от САК за адвокат – представител по чл.23, ал.3 от ЗПП на ответника по т.д. № 172/2019 год. на СОС. С определение от 11.12.2022 год. адв. Я. е била назначена на осн. чл.26, ал.2 от ЗПП за представител по чл.23, ал.3 от ЗПП на ответника Й. Г. Й. до приключването на делото пред всички инстанции.

С отговор на исковата молба от 15.02.2023 год. и допълнение към отговора, подадено в срока по чл.131, ал.1 от ГПК, назначеният представител на ответника е оспорил иска по основание и размер, взел е становище по обстоятелствата, на които се основава и е направил възражения срещу тях.

С отговора се навежда възражение по чл.51, ал.2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Б. С., за който се твърди, че при инцидента се е движил с мотоциклета си на задна гума и с висока скорост, като по този начин е забавено времето му за реакция и евентуална маневра, с която би могъл да избегне удара с автомобила на Й. Й.. Твърди се, че мотоциклетът се е движел със скорост около 51 км/ч в момента непосредствено преди да започне да оставя спирачни следи, а в момента на удара – около 30 км/ч, докато скоростта на лекия автомобил в района на произшествието е била 20 км/ч. Сочи се, че пострадалият се е движил със скорост, близка до максимално допустимата в населено място съгласно чл.21 от ЗДвП, която не е била съобразена с конкретната пътна

обстановка – намирал се е в населено място, в делничен ден, на кръстовище, поради което с поведението си е допринесъл съществено за ПТП.

С отговора се сочи и че размерът на обезщетението, изплатен на пострадалия, определен съгласно медицинска експертиза по щета № 210367/10.11.2017 год. на Гаранционния фонд, е завишен, поради което следва да бъде редуциран. Отделно се оспорва и наличието на причинна връзка между установеното през месец октомври 2017 год. увреждане на пострадалия и настъпилото през 2015 год. ПТП. Сочи се, че по делото е представен амбулаторен лист № 2982/27.10.2017 год. като доказателство, че травматичното увреждане от 2017 год. е с травматична генеза от злополуката, като в същия е посочено единствено „Анамнеза: Снета по данни на пациента. Оплаква се от болка и чувство за нестабилност в дясна колянна става. Странанието е от 2015 год. при катастрофа с мотор.“. Представителят счита, че не се установява по безспорен начин, че травматичното увреждане от 2017 год. е с травматична генеза от ПТП, поради което претенцията на ищеца за заплащане на 12 000 лева – за травматично увреждане, установено през месец октомври 2017 год., следва да бъде отхвърлена.

Софийски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди във връзка с доводите на страните, приема за установено следното :

Видно от изисканото и приложено към настоящото дело НОХД № 81/2016 год. РС – С., с влязла в сила на 07.01.2019 год. присъда № 62/22.12.2016 год. Й. Г. Й. бил признат за виновен за това, че на 04.06.2015 год. около 18.45 часа в гр. С., на кръстовището на бул. „Искър” и ул. „Софроний Врачански”, при управление на МПС – лек автомобил „Форд Ескорт” с ДК № СО 7261 АК е нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл.37, ал.1, изр. първо от ЗДвП и в чл.84, ал.2, изр. първо от ППЗДвП и по непредпазливост е причинил на Б. Г. С. от с. Доспей, Софийска област различни по вид телесни увреждания – коремна травма, изразяваща се в разкъсване на черния дроб и на серозата на стомаха с излив на кръв в коремната кухина, счупване на дясната лопатка, счупване на второ, трето, четвърто, шесто, седмо и осмо десни ребра, контузия на белите дробове с излив на кръв в дясната плеврална кухина, които увреждания съставляват тежка телесна повреда, изразяваща се в постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота вследствие на коремна травма, изразяваща се в разкъсване на черния дроб и на серозата на стомаха с излив на кръв в коремната кухина – престъпление по чл.343, ал.1, б.,б“, предл.1-во във вр. с чл.342, ал.1 от НК, за което е бил осъден на наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, изпълнението на което е било отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК за срок от 3 години и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 година.

Видно от представеното с и.м. експертно решение № 052/28.01.2016 год. на ТЕЛК към Медицински институт – МВР, със същото на пострадалия при горното ПТП Б. Г. С. е било определена 56 % ТНР за срок от три години, като в анамнезата е посочено на 04.06.2015 год. при ПТП получил тежка политравма с травматичен шок, коматозно състояние, руптура на черния дроб, десерозация на стомаха, хемоперитонеум,

ретроперитонеален хематом, фрактури на II-VIII десни ребра, десностранен хемопневмоторакс, контузия на белите дробове, полифрагментна фрактура на дясната скапула, счупване на тялото на XII гръден прешлен, мозъчна контузия, травматичен САК, фрактура на ладиевидната кост на лявото стъпало. По спешност е извършена лаларотомия, сутура на черен дроб и стомах, плеврален дренаж и проведено интензивно лечение. На следващ етап е поставена имобилизация на ляв глезен. При прегледа е установено, че походката е самостоятелна без накуцване, с възстановени движения в пълен обем в четирите крайника.

Видно от представения с и.м. амбулаторен лист № 2982/27.10.2017 год., в същия е посочено, че по ЯМР данни за пациента Б. Г. С. е констатирано руптура на ПКВ и лезия на медиален менискус. Посочено е, че пациента се оплаква от болка и чувство за нестабилност в дясна колянна става, като по данни на пациента страданието е от 2015 год. при катастрофа с мотор.

Видно от представения с и.м. протокол № 41/17.11.2027 год. на УС на Г.Ф., със същото е взето решение по т.41-2 за изплащане на обезщетение по щета № 210367/10.11.2017 год. на Г.Ф. със заявител Б. Г. С., в размер на 79 200 лева за претърпени неимуществени вреди, от които – 67 200 лева за определените от ТЕЛК 56 % ТНР и 12 000 лева за установеното травматично увреждане през м. октомври 2017 год. с травматична генеза от злополуката, налагащо оперативно лечение.

Горното обезщетение е било заплатено на пострадалия С. по банков път с преводно нареждане от 30.11.2017 год. /л.177 от делото/.

По делото по искане на представителя на ответника са назначени автотехническа и съдебно-медицинска експертизи, от заключенията на които, неоспорени от страните, се установява следното :

Заключението на АТЕ сочи, че видно от приложения по изисканото НОХД констативен протокол за ПТП с пострадали лица, в същия е отразено, че участник 1 – лек автомобил марка „Форд“, модел „Ескорт“, с ДК № СО 7261 АК, управляван от Й. Г. Й., при завиване наляво за навлизане по ул. „Софроний Врачански“ в гр. С., не пропуска насрещно движещият се участник 2 – мотоциклет марка „Хонда“, модел „ЦБР 900“, с ДК СО 2984 К управляван от Б. Г. С., като реализира ПТП. Експертизата определя скоростта на мотоциклета към момента на удара на приблизително на 30 км/ч само въз основа на професионалния опит на експерта и при липса на други обективни данни. Изрично е посочено, че тази скорост може да се изчисли само по метода „ДЕЛТА V“, за който метод са необходими редица измервания в зоната на контактните повърхности на ударилите се ППС, каквито измервания не са направени в съставения протокол за оглед. При допускането на горната скорост от 30 км/ч АТЕ определя и скоростта на мотоциклета към момента преди да започне да оставя спирачни следи – 52 км/ч.

АТЕ определя скоростта на движение на лекия автомобил непосредствено преди удара с мотоциклета около 20 км/ч.

От заключението на СМЕ се установява, че от приложената по делото медицинска документация е видно, че в резултат на ПТП на пострадалия Б. Г. С. са причинени следните травматични увреждания, описани и в горното решение на ТЕЛК :

- политравма;
- травматичен шок;
- руптура на черния дроб и стомаха с последвал излив на кръв в коремната кухина в количество 1 000 мл /хемоперитонеум/;
- ретроперитонеален хематом;
- черепномозъчна травма, изразяваща се в травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки;
- гръдна травма – счупване на 2-8 десни ребра, десностранен хемопневмоторакс /наличие на кръв и въздух в гръдната кухина вдясно/;
- контузия на белия дроб;
- фрактура на 12-ти гръден прешлен;
- травма на опорно-двигателния апарат – полифрагментна фрактура на дясна скапула; счупване на ладиевидната кост на ляво стъпало.

Продължителността на оздравителния период за всяко едно от уврежданията е продължила за период от около 1-2 месеца /за фрактурата на дясна скапула/ до около 7-8 месеца /за фрактурата на 12-ти гръден прешлен/.

От представената с и.м. справка от 13.11.2017 год. от база данни на Информационен център към Г.Ф., се установява, че към датата на ПТП, 04.06.2015 год., за управляваното от Й. Г. Й. МПС с ДК № СО 7261 АК е нямало сключена действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи :

Съгласно чл.557, ал.1, т.2, б.,„а“ от КЗ Гаранционният фонд изплаща на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС обезщетения за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, причинени на територията на Република България от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България и за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Съгласно чл.558, ал.7 от КЗ след изплащане на обезщетението по чл.557, ал.1 от КЗ Гаранционният фонд встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното обезщетение и лихви, както и разходите за определянето и изплащането му.

Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от

деянието – относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

В настоящия случай за съда, който разглежда гражданските последици от деянието – причиненото от ответника на 04.06.2015 год. ПТП, при което на пострадалия Б. Г. С. са били причинени телесни увреждания, горните изброени в разпоредбата на чл.300 от ГПК обстоятелства са непререшаеми с оглед постановената влязла в сила на 07.01.2019 год. присъда № 62/22.12.2016 год. на РС – С. по НОХД № 81/2016 год.

По делото бяха установени и останалите елементи от фактическия състав на чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б.,„а“ от КЗ – че към датата на ПТП, 04.06.2015 год., за управляваното от виновния за произшествието водач Й. Г. Й. МПС с ДК № СО 7261 АК е нямало сключена действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите; че УС на Г.Ф. с протокол № 41/17.11.2027 год. е взел решение за изплащане на обезщетение по щета № 210367/10.11.2017 год. на Б. Г. С. в размер на 79 200 лева за претърпените вследствие на ПТП неимуществени вреди, което му е било заплатено по банков път с преводно нареждане от 30.11.2017 год.

Между страните по делото са спорни единствено следните обстоятелства : - първо, дали в случая е налице съпричиняване на вредоносния резултат от действията на пострадалия мотоциклетист С., съставляващо основание за намаляване на размера на така определеното му от ГФ обезщетение;

- второ, дали всички увреждания, за които УС на ГФ е приел с горното решение, че следва да бъдат обезщетени, са в резултат на ПТП – конкретно е спорно увреждането, описано в представения амбулаторен лист № 2982/27.10.2017 год. /руптура на ПКВ и лезия на медиален менискус/;

- трето, дали така определеният размер на обезщетението за останалите увреждания е обективен и съответстващ на принципа, прогласен в чл.52 от ЗЗД.

Съдът намира направеното от представителя на ответника възражение по чл.51, ал.2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Б. С. за недоказано. Съдът не кредитира заключението на в.л. по назначената АТЕ в частта й, в което се сочи, че скоростта на мотоциклета към момента преди да започне да оставя спирачни следи е била 52 км/ч, а към момента на удара – около 30 км/ч, доколкото в тази му част заключението е основано единствено на предположения на вещото лице и не е обосновано с никакви обективни данни, изводими от материалите по приобщеното НОХД, вкл. от съставения протокол за оглед. Видно е, че при така извършените изчисления на АТЕ, при изходна база от около 30 км/ч /т.е. малко под или над тази скорост/ при удара при заместване в използваната от в.л. формула скоростта, с която се е движил мотоциклетът преди задействане на спирачната система ще е малко под или над определената от 52 км/ч, т.е. възможно е скоростта да е била под максимално допустимата за населено място от 50 км/ч /при липса на други ограничения, въведени с пътни знаци/.

В случая следва да се посочи, че представителят на ответника във връзка с

наведеното възражение следваше да установи не само твърдените действия на пострадалия, но и причинната връзка между тях и настъпилия вредоносен резултат, което не бе сторено. В горния смисъл е и трайната практика на ВКС, изразена както в ППВС № 17/1963 год., така и в решения № 99/08.10.2013 год. на ВКС по т.д. № 44/2012 год., II т.о., № 206/12.03.2010 год. по т.д. № 35/2009 год., II т.о., № 59/10.06.2011 год. по т.д. № 286/2011 год., I т.о. и № 98/24.06.2013 год. по т.д. № 596/2012 год.–

„Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилото на чл.51, ал.2 ЗЗД изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно да е способствало за появата на вредоносния резултат, като е създавало условия за настъпването му или го е улеснило.“.

Съдът намира за основателен довода на представителя на ответника, че не бе установено по несъмнен начин, че всички увреждания на пострадалия С., за които УС на Г.Ф. с протокол № 41/17.11.2027 год. е взел решение за изплащане на обезщетение по щета № 210367/10.11.2017 год., са били в резултат на ПТП и съответно подлежат на обезщетяване от фонда на осн. чл.557, ал.1, т.2, б.,„а“ от КЗ. Конкретно не бе установено, че увреждането, описано в представения амбулаторен лист № 2982/27.10.2017 год. – руптура на ПКВ и лезия на медиален менискус, констатирано за пръв път 1 година и 9 месеца след прегледа от ТЕЛК към Медицински институт – МВР и повече от 2 години и 4 месеца след катастрофата, е в причинна връзка с ПТП. В самия амбулаторен лист е посочено, че анамнезата е снета единствено по данни на пациента – че същият се оплаква от болка и чувство за нестабилност в дясна колянна става, като страданието е от 2015 год. при катастрофа с мотор. В предходния извършен на пострадалия преглед от ТЕЛК на 28.01.2016 год. обаче изрично е констатирано, че седем месеца след ПТП походката на С. е била самостоятелна без накуцване, с възстановени движения в пълен обем в четирите крайника.

По делото между страните няма спор, че останалите констатирани в решението на ТЕЛК увреждания, за които на пострадалия е определена 56 % ТНР за срок от три години, са били причинени при ПТП, като горното бе установено и от неоспореното заключение на СМЕ, т.е. същите подлежат на заплащане от ГФ по реда на чл.557, ал.1, т.2, б.,„а“ от КЗ, като размерът на заплатеното за тях обезщетение възлиза на 67 200 лева. Съдът приема, че не е било налице основание за заплащане от страна на фонда на обезщетението от 12 000 лева за следното увреждане на пострадалия, констатирано с горния амбулаторен лист – руптура на ПКВ и лезия на медиален менискус, тъй като не бе установено, че същото е в резултат на ПТП, съответно не е налице и регресна отговорност на ответника за заплащането на тази част от претендираната от ищеца сума.

Съдът намира, че заплатеното от фонда обезщетение от 67 200 лева за останалите телесни увреждания на пострадалия, за които бе установено, че са във връзка с причиненото от ответника ПТП, е съответно на вида и характера на понесените от Б. Г. С. неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се

определя от съда по справедливост. При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятното отражение на увреждащото деяние в патримониума на увреденото лице. В настоящия случай неимуществените вреди са във формата на интензивни и продължителни физически болки и страдания и негативни последици в дългосрочен план за здравето на С., понесени от него като пряка и непосредствена последица от получените при ПТП травматични увреждания, констатиращи в заключението на СМЕ –

- политравма;
- травматичен шок;
- руптура на черния дроб и стомаха с последвал излив на кръв в коремната кухина /хемоперитонеум/;
- ретроперитонеален хематом;
- черепномозъчна травма, изразяваща се в травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки;
- гръдна травма – счупване на 2-8 десни ребра, десностранен хемопневмоторакс;
- контузия на белия дроб;
- фрактура на 12-ти гръден прешлен;
- травма на опорно-двигателния апарат – полифрагментна фрактура на дясна скапула; счупване на ладиевидната кост на ляво стъпало.

Видно е, че изброените увреждания са многобройни и тежки, а част от същите – и застрашаващи живота на пострадалия. Същите са довели до трайно намаляване на работоспособността на С., отразено и в представеното решение на ТЕЛК, с което му е било определена 56 % ТНР за срок от три години. Към момента на причиняване на уврежданията С. е бил млад мъж в работоспособна възраст, на 29 години, видно от представената с и.м. служебна бележка от МВР – служител в РС „ПБЗН“ – С.. Същият е бил в непрекъснат отпуск по болест за периода от 06.05.2015 год. до 30.01.2016 год., отразено в решението на ТЕЛК, като със същото е констатирано, че с оглед получените увреждания за него е било противопоказно полагането на тежък физически труд.

От изложеното е видно, че горните неблагоприятни проявления на причинените на пострадалия увреждания е налагало определяне на размер на обезщетението, което е следвало да допринесе за репатриране на неблагоприятните последици от увреждащото събитие в патримониума му, в минимален размер поне на 67 200 лева – определената и заплатена от фонда сума. С оглед на горното съдът приема, че предявеният иск е доказан по основание и до размер от 67 200 лева, която сума ответникът Й. Г. Й. следва да се осъди на заплати на Г.Ф. на осн. чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б.,а“ от КЗ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяване на иска, 29.09.2022 год., до окончателното ѝ заплащане. Искът следва да се отхвърли като недоказан по основание в частта му за разликата до пълния му предявен размер от 79 200 лева.

В хода на производството по делото ищецът е направил разноски в размер на 3 168 лева, съставляващи заплатена държавна такса. Тъй като ищецът е бил представляван по делото от юрисконсулт, дължимото му на осн. чл.78, ал.8 от ГПК възнаграждение, определено съобр.чл.37 от ЗПП, който препраща към разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да се определи от съда в максималния размер от 360 лева поради съображения за фактическа и правна сложност на делото, броят на проведените открити съдебни заседания /три/ и извършените в същите процесуални действия с участието на страните /приети заключения на две експертизи/; същото в случая следва да бъде увеличено по реда на чл.25, ал.2 с 50 на сто, доколкото материалният интерес е над 10 000 лева, т.е. така определеното от съда възнаграждение е в размер на 540 лева. С оглед на горното и на осн. чл.78, ал.1 и 8 от ГПК ответникът следва да се осъди да заплати на ищеца сумата от 3 146.18 лева, съставляваща направени по делото разноски и възнаграждение за представителство от юрисконсулт съразмерно с уважената част от иска.

Ответникът не е направил разноски по делото и такива не следва да му се присъждат на осн. чл.78, ал.3 от ГПК с оглед отхвърлената част на иска.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б.,,а“ от КЗ Й. Г. Й. от гр. С., жк „Възраждане“, бл. 11, вх. А, ет. 3, ап.8, с ЕГН *****, да заплати на Г.Ф. сумата от **67 200 лева** /шестдесет и седем хиляди и двеста лв./, съставляваща изплатено от ищеца на Б. Г. С. по щета № 210367/10.11.2017 год. на Г.Ф. обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 04.06.2015 год. на кръстовището между бул. „Искър“ и ул. „Софроний Врачански“ в гр. С., причинено по вина на ответника при управление на МПС – лек автомобил марка „Форд“, модел „Ескорт“, с ДК № СО 7261 АК, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.09.2022 год. до окончателното ѝ заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск **В ЧАСТТА МУ** за разликата до пълния му предявен размер от 79 200 лева /седемдесет и девет хиляди и двеста лв./.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.1 и 8 от ГПК Й. Г. Й. от гр. С., жк „Възраждане“, бл. 11, вх. А, ет. 3, ап.8, с ЕГН *****, да заплати на Г.Ф. сумата от **3 146.18 лева** /три хиляди сто четиридесет и шест лв. и осемнадесет ст./, съставляваща направени по делото разноски и възнаграждение за представителство от юрисконсулт съразмерно с уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____